Toetrede

Liturgie van die Lig

Alles wat me overkomt,

heeft invloed op wie ik word.

Onderhevig aan al die impulsen,

wil ik me nu richten op God.

Hij is er, altijd. Zijn liefde draagt me,

omringt me, wil me doen leven.

Mocht ik hier en nu ontvankelijk zijn

voor zijn liefde.

Woorddiens

Lesing 1: Numeri 6:22-27 (1953)

22 EN die HERE het met Moses gespreek en gesê:
23 Spreek met Aäron en sy seuns en sê: So moet julle die kinders van Israel seën deur vir hulle te sê:
24 Die HERE sal jou seën en jou behoed;
25 die HERE sal sy aangesig oor jou laat skyn en jou genadig wees;
26 die HERE sal sy aangesig oor jou verhef en aan jou vrede gee.
27 So moet hulle dan my Naam op die kinders van Israel lê; en Ék sal hulle seën.

Lesing 2: Handelinge 19:1-11 (1953)

1 EN terwyl Apollos in Korinthe was, het Paulus die boonste landstreke deurgereis en in Éfese gekom; en daar het hy sommige dissipels gevind
2 en hulle gevra: Het julle die Heilige Gees ontvang toe julle gelowig geword het? En hulle antwoord hom: Ons het nie eens gehoor dat daar 'n Heilige Gees is nie.
3 En hy vra hulle: Met watter doop is julle dan gedoop? En hulle antwoord: Met die doop van Johannes.
4 Daarop sê Paulus: Johannes het met die doop van bekering gedoop en aan die volk gesê dat hulle moes glo in die Een wat ná hom kom, dit is in Christus Jesus.
5 En toe hulle dit hoor, is hulle gedoop in die Naam van die Here Jesus.
6 En Paulus het hulle die hande opgelê, en die Heilige Gees het op hulle gekom, en hulle het met tale gespreek en geprofeteer.
7 En altesaam was hulle omtrent twaalf manne.
8 En hy het in die sinagoge ingegaan en vrymoediglik drie maande lank met hulle geredeneer en hulle probeer oortuig van die dinge wat die koninkryk van God aangaan.
9 Maar toe sommige hulle verhard en ongehoorsaam was en voor die menigte aanhou kwaadspreek van die Weg, het hy van hulle weggegaan en die dissipels afsonderlik geneem en elke dag in die skool van 'n sekere Tiránnus samesprekinge gehou.
10 En dit het twee jaar lank geduur, sodat al die inwoners van Asië die woord van die Here Jesus gehoor het, Jode sowel as Grieke.
11 En God het buitengewone kragte deur die hande van Paulus gedoen.

Broodjies vir die Pad

Revelation is built into reality and an omnipresent God, defined by relational love not unilateral power, seeks the well-being of all creation and humankind, no exceptions. Still, ubiquity does not require uniformity. All are touched, all are welcomed, and all are inspired. Yet, some spots and some persons more fully express God's vision for humankind. This is not just a matter of our responsiveness; it is also the character of God's call to us. The Celts speak of certain places as "thin places," environments where heaven and earth, divinity and creation, are transparent to one another…

Acts 19 focuses on the relationship between baptism and receiving the Holy Spirit as an experiential reality, that is, experiencing the mystical and ecstatic movements of the spirit in our lives. As Paul baptizes a group of Ephesians, the Holy Spirit takes hold of them, giving them the power to speak in tongues and prophesy. This scripture is challenging since few of us today identify baptism with ecstatic experiences. We don't expect a dove coming down from the sky, a voice of affirmation, or the ability to speak in strange tongues as the result of the act of baptism.

Still, the passage suggests that we should be on the lookout for mystical experiences whenever we celebrate the sacraments – visible signs of an invisible grace. Lacking such Pentecostal experiences does not make us lesser Christians, but we should be open to going beyond our spiritual comfort zones to experience God more fully in the world.

The name of Jesus, whose life and message resonated with acceptance, welcome, and inclusion, has too often become a symbol of elitism, exclusion, and aggression.

~ Brian McLaren

In *The Last Temptation of Christ* (1988), a film based upon the novel by Nikos Kazantzakis, director Martin Scorsese portrays a very human Jesus. He confesses his sins, he fears insanity, he wonders if he's merely a man, and he anguishes over the people he didn't heal.

In his "last" or ultimate temptation, during his execution Jesus battles a hallucination sent by satan. He wonders what his life might have been like if he had chosen the path of an ordinary person. He imagines marrying Mary Magdalene, growing old, and having kids. But then his disciples reproach him for abandoning his special mission, and through their reproach he returns to consciousness to accomplish his final suffering, death, and resurrection...

This impulse to air brush the humanity of Jesus has a long history. The second-century gnostics and docetics (from the Greek *dokeo*, "to seem or appear") argued that Jesus only "seemed" human. Surely he couldn't have been polluted by our material existence! In trying to "protect" Jesus from a genuine human nature, though, we do the exact opposite of what he himself does in his baptism and temptation. Instead of insulating himself from us, he fully participates with us. (JwJ)

Brood vir die Pad

Weerloosheid is dalk juis wat ons nodig het

deur Wilhelm Jordaan

Militariste praat dikwels van “die venster van weerloosheid” (“the window of vulnerability”) om aan te dui ’n land se verdediging het ’n swak plek waardeur die vyand kan breek.

Dié “venster” moet dan so gou soos nou “toegemaak” word – om die weerloosheid tot weerbaarheid te bring. Militêr maak dit sin.

In die populêre raadgeebedryf word dié term gekaap en word “venster van weerloosheid” verstaan as ’n swak plek in jou menslike mondering wat ook herstel of toegemaak moet word.

So byvoorbeeld word jy dan geleer hoe om jou verdedigingslinies in jou verhouding met ander op te stel.

En hoe jy die “vyand” in die huis en by die werkplek die loef kan afsteek deur selfgeldende (selfs intimiderende) maneuvers en strategieë.

Alles klaarblyklik bedoel om van jou ’n “oorwinnaar” te maak wat in staat is om elke interpersoonlike ballistiese missiel wat ander op jou afvuur, weg te weer of eerste tot die aanval oor te gaan.

Die Duitse mitologiese held Siegfried het in warm drakebloed gebad om hom weerbaar te maak.

Ons, weer, bad in die “warm drakebloed” van ons klein oorwinninkies; ons slag met mense; en ons vernuftige verdedigings wat ons laat glo dit pantser ons teen die harde lewe met sy harde mense.

So bekyk, berus weerbaarheid veelal op die militarisering van die gees.

Miskien het ons juis die omgekeerde nodig, dat ons in ons verhoudings met ander die vensters van weerloosheid oopmaak en oop hou, na mekaar en vir mekaar.

Weerloosheid word ’n krag in menseverhoudings as dit gedra word deur vertroue en respek.

Om te vertrou is om te aanvaar ’n ander mens is:

Vertrouenswaardig: “Ek kan maar my diepste gevoelens blootlê, want dit sal nie as ’n sappige brokkie nuus met ander gedeel word nie.”

Geloofwaardig: “Ek kan alles glo wat dié mens my vertel, want hy of sy sal my nie bedrieg nie.”

Vol begrip: “Ek kan met dié mens praat, want hy of sy wil graag hoor hoe ek voel en dink.”

Om iemand anders te respekteer, is om te leef asof dit die moeite werd is om ’n ander mens te ken en te ag.

Soos die Latynse woord vir respek (“respicere”) te kenne gee, behels dit die bereidwilligheid om “terug te kyk”.

Om respek te betoon, is om weer en weer na ’n ander mens te kyk – só dat jy die ander se menings, lewensuitkyk, denkwyses, vrese en angste weer en weer in jou gedagtegange koester.

En dat die ander mens weet jy doen dit met graagte.

Waar vertroue en respek heers, is daar nie plek vir “militarisering” nie; net vir die gee en die ontvang van klein genadetjies – toegeeflik, vol begrip, verdraagsaam en vol vergifnis.

Wegsending

Liefdegawes

Mededelings

Doof van die Kerse

Seën

wynandnel@iafrica.com

082 901 5877